

Сон...

Яка ж від мене ти далека,
А снігом душу замела.
І десь у вирії лелека,
І десь у вирії й весна.

А я, осінніми ночами,
Вслухатимусь у вітру свист.
Щоб хоч би мріями, думками,
Тобі писати знову лист.

Отой, зі щирим каяттям,
І повним жалю та спокути.
Я день віддам, і ніч віддам,
Аби лише тебе почути.

Пробач! За що? Я й сам не знаю,
Певно за те, що полюбив.
Що більш життя тебе кохаю,
Тебе б лиш пив, тобою жив.

Яка ж від мене ти далека,
А снігом душу обпекла.
Та я як стомлений лелека,
Лечу до тебе, до гнізда.